

Tal dia com avui fa...

1 any Nou mandat
Jordi Cuixart rep 28.151 vots en les eleccions d'Òmnium, que el tornen a escollir president tot i estar empresonat a Soto del Real.

10 anys Nou finançament
El president espanyol anuncia un nou finançament d'aquí una o dues setmanes i diu que situarà Catalunya per sobre de la mitjana.

20 anys Amenaça electoral
Josep Piqué amenaça amb un avançament de les eleccions generals a l'octubre si Convergència i Unió retira el suport a José María Aznar.

Full de ruta

Jaume Vidal

Escriure de realitat i ficció

Tres dels meus companys periodístics han tret novel·la. Són allò que es diu "periodista i escriptor". Periodista i escriptor són conceptes intercanviables? Sovint m'han preguntat: "Què, i ara no estàs escrivint res?" "Cada dia", els responia. Però per als qui m'ho deien, escriure era fer un llibre. O més aviat, la ficció d'una novel·la enfront de la realitat del periodisme. Jo, que sempre he procurat aplicar allò de l'objectivitat periodística, he arribat a l'òbvia deducció —m'ha costat— que fins i tot de molt abans de la invenció del nou periodisme, ni la literatura és del tot ficció, ni el periodisme és del tot realitat. I la tendència a diluir aquestes fronteres és cada cop més evident. La nostra cultura mediàtica interpreta la realitat amb sèries, pel·lícules i relats literaris. I al seu torn la premsa fabula sobre fantasies que esdevenen realitats. Xevi Sala ha publicat a Columna *No tornaran vius*, que ell considera una ficció però que ens porta a una realitat con-

Xevi Sala, David Marín i Lluís Llorc, periodistes i escriptors. Realitat i ficció. Però on és el límit d'allò que és real i el que és fabulació: als articles, a les seves novel·les?

tudent: la del terrorisme. Sense voler identificar els noms de les poblacions que van patir el darrer atemptat a Catalunya, Sala fa un relat de ficció que ens toca el voraviu de la realitat, la propera, i la que podem extrapolar. També coincideixo a la redacció amb David Marín, un periodista que sedueix amb la paraula més enllà del que t'explica. No és això lligar realitat i fantasia? Marín ha rebut recentment el premi Crims de Tinta, que convoca RBA, per la seva novel·la *Purgatori* i acaba de treure *Primàries de sang* (Pagès), fet a quatre mans amb el regidor de la CUP Pau Juvillà, amb el mossò d'esquadra sergent Rull com a protagonista de totes dues obres. Joc d'interrelacions entre la fantasia i la realitat. Com també ho fa Lluís Llorc, que sap donar a la novel·la negra diferents intensitats de color, amb grisor quotidiana i coloraina festiva. Així es pot apreciar a *Pes mort* (Crims.cat). Tots tres tenen una capa literària negra, gènere que, a banda del relat d'històries de lladres i serenos, va néixer com un autèntic relat social.

Tribuna

Jordi Cervera. Periodista

Una veu amb ànima

Ara que encara cuegen les remors polèmiques del festival d'Eurovisió i que l'estigma de la marca Espanya segueix sent que una de les millors classificacions aconseguides dels últims anys li hagi proporcionat un personatge fals com Rodolfo Chikiliquatre, m'agradaria anar enrere, a l'any 1967, a un dels grans festivals de la cançó, el de San Remo. Van guanyar Claudio Villa i Iva Zanicchi amb *Non pensaré a me*, però amb un títol molt semblant, *Non prego per me*, es consagra Lucio Battisti com a compositor. Eren altres temps i aquesta cançó va viure un llançament internacional, interpretada per Mino Reitano i The Hollies, encara amb el mític Graham Nash al capdavant, poca broma. La versió castellana, editada per Belter, la va defensar Rafael Turia, un cantant de veu profunda i càlida, que va guanyar el popular concurs de TVE *Salto a la fama* que van presentar José Luis Barcelona, José Luis Uribarri i Irene Mir.

TURIA ÉS UN D'AQUELLS PERSONATGES que mereixen molta més atenció, però per

desgràcia som un país que oblidava amb excessiva facilitat la gent que ha bastit la nostra base cultural i la nostra memòria sentimental. A hores d'ara, amb la batalla per conquerir al preu que sigui els resultats de l'EGM, la ràdio té més oients i més presència que mai, deixant en no res aquella profecia dels Buggles que anunciava que el vídeo mataria l'estrella de la ràdio, però tot i així, tret de casos molt concrets, té poca memòria i poc respecte cap a la gent que l'ha fet créixer. I aquest seria precisament el cas del Rafael.

DESPRÉS DEL PAS FUGAÇ PER LA MÚSICA, la seva vida va lligada a la ràdio, a la televisió, al doblatge i, en definitiva, a allò tan màgic de transmetre emocions a través de la veu, de saber modular-la fins arribar a convertir-la en una carícia, en un missatge, en un alè d'alegria. El seu currículum, que passa per Radio Juventud, Ràdio Barcelona o TVE és potent i va lligat a infinitat de programes, tots emblemàtics, recordats, amb capacitat per revifar records i per encomanar felicitat. *Re-*

voluciones, El Barco Jota, Al mil por mil, Trotadiscos, Dia de fiesta, Vídeos de primera, Los Lunnis, o el Primijuego en poden ser una bona i variada mostra. Compartint experiències amb altres noms fonamentals de la nostra història hertziana com Tino Romero i Àngel Casas (amb ells va guanyar un Ondas), José María Pallardó, Adelina Castillejo o Jordi Estadella, és un dels grans mestres actius que, tot i estar jubilat, encara es pot localitzar al sempre brillant i emocionant espai *El Turia y sus afluentes* del Cocolit Club de l'Albert Malla. També va tenir l'audàcia de fer emmudir el públic d'un espectacle de focs artificials i sovint gratuïts com el *Tú sí que vales*, recitant amb una veu que posava la pell de gallina el poema *Se deja querer*, de José Àngel Buesa. Per tot això, per tots els records, per totes les emocions que ens regala tancant el ulls i deixant-nos amarrar per la seva veu, aquestes línies són un modest homenatge a una gran veu, a un bon amic, a un mestre i a una meravellosa persona. Gràcies per tot, Rafael.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

S'abaixa el teló?

■ En un diari a primera plana posen el títol "S'abaixa el teló", per la notícia del final de les sessions a la sala segona del Tribunal Suprem en el judici als nostres polítics. Com a colofó, la frase del jutge Manuel Marchena: "Vist per a sentència." S'abaixa el teló pot tenir dues interpretacions: una com a final d'una obra teatral o el final d'una història, però n'hi ha una altra que es pot entendre com a final d'una primera part d'una representació. En el cas que ens ocupa, dissortadament sembla que és la segona accepció, perquè queda la sentència, queda saber quina serà l'aplicació de la sentència. Aquesta reflexió només s'escau als dotze imputats de la causa especial 20907/2017, però és que encara

queden molts altres homes i dones que tenen obertes causes en què es demanen greus penes de presó, multes i inhabilitacions. Alcaldes, mossos d'esquadra, funcionaris i ciutadans de diversa índole, als quals s'acusa de delictes no menors, com d'organització criminal al major Traperó. No siguem ingenus, continuaran les denúncies contra qui els faci nosa, estem immersos en una macrocausa en què el jutjat número 13, l'Audiència Nacional, el TSJC i les clavegueres de l'Estat continuen fent la seva feina.

El teló tornarà a pujar, i darrere les bambolines, s'hi amaguen els poders fàctics que faran el que convingui per continuar amb la seva croada unionista contra els republicans independentistes. Queden molts actes enca-

ra, per a la baixada definitiva del teló de la tragèdia catalana, i serà quan obtinguem la independència, quan siguem una república lliure, democràtica i justa per a tothom.

JORDI LLEAL I GIRALT
Badalona (Barcelonès)

Riera tòxica a Sant Antoni de Calonge

■ Tinc un apartament a Sant Antoni de Calonge, exactament a tocar de la platja des Monestir. Els veïns de la zona ja estem cansats i desesperats des de fa anys i panys de presentar queixes a l'Ajuntament per la riera/claveguera que desemboca al bell mig de la platja des Monestir.

Durant l'hivern el final de la riera està a l'aire lliure, sobre la platja, i la pudor que desprèn és vomiti-

va. I perquè els turistes no vegin tal desgràcia, l'Ajuntament a principi d'estiu l'enterra amb una mica de sorra per sobre, deixant tota la toxicitat sota un pam de sorra.

Els veïns ja no sabem què fer, ni com obligar l'Ajuntament a posar fi a aquesta brutal contaminació. Vist que l'Ajuntament fa el sord des de fa molts anys a les reclamacions, els veïns demanem l'ajuda de tothom per fer pressió perquè anul·lin o canalitzin aquesta riera (que més que riera és una claveguera a cel obert).

Pel bé i la salut de tots els qui anem a la platja. A veure si tenim sort i el proper Ajuntament ens escolta, a la gent que vivim aquí. Salut i llarga vida a tots.

MONTSERRAT FERRE RODRÍGUEZ
Barcelona